

Nr 388.

Av herr **Jacobson** i Vilhelmina, om översyn av gällande föreskrifter angående pensionering av viss arbetarpersonal.

Enligt nu gällande lag, som fick sin senaste avfattning vid 1947 års riksdag, äger bl. a. arbetare, som varit arrendator av kolonat, odlingslägenhet, skogs- och kronotorp, rätt att vid uppnådda 60 år uppbära arbetarpension, därest han uppnår en anställningstid av minst 15 år, varvid nyttjanderätten till arrendet i fråga får inräknas med tre månader om året i högst 12 år eller med 3 år. Innehavet av arrendet berättigar givetvis i och för sig icke till arbetarpension, utan arbetet i domänverkets tjänst, i huvudsak skogsarbete, är avgörande.

När en person i vanliga fall uppnår föreskriven pensionsålder är det självfallet att han, därest han icke erhållit rätt kvarstå viss tid, lämnar sin tjänst för att bli i tillfälle uppbära pension.

Annorlunda ställer sig emellertid saken för arrendatorer av kronan tillhöriga odlingslägenheter, kolonat och torp, enär ett kvarblivande på torpet lägger hinder i vägen för dessa att uppbära pension, oaktat de fyllt kraven i övrigt i alla avseenden. Lagens föreskrift i detta fall är klar och tydlig, varför det inte föreligger någon oginhet från domänverkets sida, vilken uppfattning tyvärr är rådande bland pensionsberättigade skogsarbetare, vilka kvarbo på sina lägenheter och därför vägras uppbära pensionen i fråga. I Kungl. Maj:ts kungörelse nr 490/1947 med föreskrifter angående pensionering av viss personal i statens tjänst lyder dess första paragraf på följande sätt: »Kungl. Maj:t har, med stöd av riksdagens beslut, funnit för gott förordna som följer: Där så finnes skäligt, må pension i enlighet med vad nedan sägs kunna beredas arbetare i statens tjänst, under förutsättning att arbetaren vid anställningens upphörande o. s. v.»

Vid utformningen av dessa föreskrifter har man helt enkelt icke kommit att tänka på nu påpekade förhållanden, ty varken myndigheterna eller domänverket vilja driva gamla trotjänare bort från de hem, som många av dem upparbetat under svett och möda. Hellre än att lämna sina hem — många ha för övrigt ingenstans att ta vägen — föredra de, ehuru de äro medvetna om att de gå miste om arbetarpensionen, att stanna kvar.

Då det är en ytterst behjärtansvärd sak att en ändring i påtalade förhållande kunde komma till stånd får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om en skyndsam översyn av nu gällande föreskrifter angående pensionering av viss arbetspersonal, varvid här ovan anmärkta förhållanden måtte bli beaktade.

Stockholm den 26 januari 1952.

Uddo R. Jacobson.